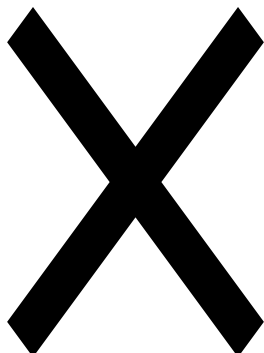

TEODORA CONSTANTINESCU

Prima experiență pe scenă

Teodora Constantinescu s-a născut în data de 17 aprilie 1995, la Pitești. A început studiile de canto cu Ileana Ropcea. A participat la festivaluri și concursuri internaționale în Cehia, Serbia și Grecia, alături de Corul Colegiului Național „Ion C. Brătianu” din Pitești, condus de Maria Cosmescu. A câștigat premiul al II-lea la Concursul Național de Interpretare Lied Art, ediția I, în anul 2013. În data de 15 mai 2014 a debutat, alături de orchestra simfonică a Filarmonicii Pitești, având rolul Doamnei II în Flautul Fermecat de W. A. Mozart, sub bagheta dirijorului Vlad Agachi. Printre rolurile sale se numără: Belinda și Ursitoarea a doua din Dido și Aeneas de Henry Purcell, Zița din O noapte furtunoasă de Paul Constantinescu, Iepurașul Alb din Motanul Încălțat de Cornel Trăilescu.

În martie 2015 a devenit membră a Corului Regal, ansamblul de tineret, aflat sub Înaltul Patronaj al Alteței Sale Regale Principele Radu al României.

În prezent, este studentă la Universitatea Națională de Muzică București la clasa doamnei conf. univ. dr. Claudia Codreanu și face parte din trupa independentă de operă și balet Opera Clandestină și din corul academic Divina Armonie.

Mult succes, Teodora, și să ne încânți cu vocea ta superbă în cât mai multe spectacole!

Prof. MAGDA BĂCESCU

ÎNCEPUTUL POVEȘTII

„Să iau parte la realizarea proiectului Motanul Încălțat de Cornel Trăilescu a fost pentru mine o experiență de care îmi voi aminti mereu cu drag. Nu țin minte exact momentul în care am primit propunerea de a juca în acest spectacol, dar știu că atunci când s-a făcut distribuția, doamna profesoară Claudia Codreanu mi-a zis: „Tu o să fii Iepurașul Alb. O să-ți vină foarte bine!”.

Cred că așa a și fost. M-am simțit confortabil, până la urmă, în „pielea iepurașului”, dar nu cu ușurință. De fapt, chiar a fost un rol solicitant, având în vedere regia și recuzita pe care trebuia să o folosesc.

Echipa cu care am pus pe picioare Motanul s-a dovedit a fi una extrem de dedicată și foarte, foarte muncitoare. Gloria, Adrian, Constantin, Mădălina, Nermin, Teodora, Ioana și Andrei sunt niște oameni frumoși și artiști entuziaști. A fost o reală plăcere să lucrăm împreună.

Întâlnirea cu maestrul Daniel Prallea-Blaga a fost o plăcută revedere întrucât mai avusesem ocazia

să colaborez cu domnia sa și în Povestea micului Pan de Laurențiu Profeta.

Abia atunci a început adevărata muncă pentru mine. Maestrul îmi propunea fel de fel de acrobații, pe care eu le-am pus în practică bucuroasă, încercând să le execut cât mai bine cu putință. Asta până când am fost întrebată dacă pot să fac roata țiganului, moment în care am răspuns că nu sunt în stare de așa ceva. Știu, nu este cel mai bun răspuns pe care să i-l dai unui regizor, dar mi l-am asumat. Dacă de prima dată mă luase așa tare, îmi închipuiam că următoarele repetiții vor fi pe același calapod. Și nu mă înșelam deloc! La repetiția care a urmat la scenă, am primit ca temă să găsesc o soluție ca un cap imens de iepure din pluș să stea cumva pe capul meu. Și să stea bine!

M-am gândit în fel și chip, am epuizat toate metodele cunoscute, cu ac și ață, cu tot felul de panglici, șireturi și elastice, dar nu funcționa niciuna. Pur și simplu, căpățâna gigantică refuza să-mi stea pe creștet în vreun fel. Atunci mi-am luat inima-n dinți și i-am spus domnului Prallea că nu găsesc nicio metodă viabilă și că tot ce-mi rămânea de făcut era să-mi iau niște urechiușe de iepuraș din acelea pufoase, în genul bentițelor cu coarne de ren și clopoței care se găsesc pe toate drumurile în preajma Crăciunului.

Vă dați seama care a fost răspunsul, nu? Domnul Prallea mi-a spus că nu e de acord, că trebuie să port neapărat iepurașul cel mare, așa ca pe o coroană impunătoare de vreo cinci kilograme.

Spunea: „Tu ești mascota din operă. Să vezi ce-or să mai râdă copiii când te vor vedea!”. Noroc că doamnele de la garderobă, împreună cu doamna profesoară, au găsit până la urmă o soluție prin care să-mi fixeze jucăria pe cap. Problema era că, din cauza greutateii, abia reușeam să-mi țin capul drept, iar din iepurașul sprintar și năzdrăvan devenisem un iepure bătrân care abia se târa de colo-colo.

În final, m-am împăcat cu ideea și am încercat să dau tot ce puteam pentru ca spectacolul să iasă foarte bine.

Într-un final, am început repetițiile la scenă. Nu a fost una în care să nu ne distrăm în timp ce jucăm. De la poantele din operă până la indicațiile de regie, toate erau menite să susțină un spectacol de succes.

Îmi amintesc momentul în care domnul Prallea mi-a spus că trebuie să alerg cu o barcă gonflabilă prin sală și apoi să urc pe scenă. Prima dată am crezut că glumește, dar când am văzut că se îngroașă gluma, am încercat să-i dau tot felul de argumente prin care să mă scutesc de această nouă corvoadă.

Nu a fost niciun chip! Maestrul Prallea nu accepta niciun refuz. Și cred că din acest motiv spectacolele dumnealui au avut tot timpul succes; a mizat întotdeauna pe talentul și dăruirea tinerilor, pe culoare și fantezie.

La o altă repetiție, țin minte că maestrul mi-a cerut să joc scena cu Constantin și Andrei, adică aceea în care Robul îl prinde pe Marele Dregător, iar Iepurașul Alb, foarte enervat, trebuie să-l apuce pe acesta de gulerul cămășii ca să-i dea o lecție pentru toate relele pe care le-a făcut.

Numai că Marele Dregător prinde Iepurașul, iar el se zbate să scape. Prima oară a ieșit exact ce trebuia, însă domnul regizor, nu se știe din ce motiv, a dorit ca scena să fie reluată. Varianta a doua nu a mai ieșit atât de bine, dar a fost cu mult mai realistă. Spun asta, pentru că finalitatea acestui moment a fost cu Marele Dregător în centrul scenei, având nasul plin de sânge din pricină că subsemnata luase totul mult prea în serios și se zbătuse prea tare să scape din ghearele lui, lovindu-l elegant cu o talpă de pantof sport în față. Din fericire, situația nu a fost gravă, hemoragia s-a oprit repede și am putut să continuăm repetiția.

Privind retrospectiv, îmi amintesc cu plăcere de toate momentele pe care le-am trăit, atât în timpul repetițiilor, cât și în cel al spectacolelor precedente.

Această operă a însemnat și înseamnă foarte mult pentru mine și sunt foarte recunoscătoare că am făcut parte din proiect”.

Fragment din volumul

TEATRU + MUZICĂ = POVESTE